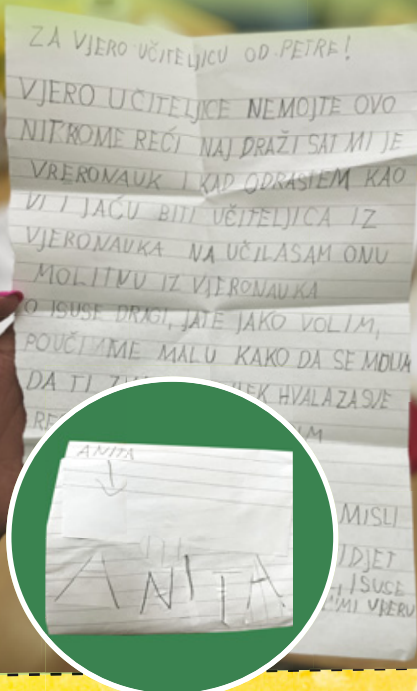

Makova zrnca

PISMO VJEROUČITELJICI

„Za vjeroučiteljicu od Petre! Vjeroučiteljice, nemojte ovo nikome reći, najdraži sat mi je vjeronauk i kad odrastem, kao Vi, i ja ću biti učiteljica vjeronauka. Naučila sam ovu molitvu iz vjeronauka: O, Isuse dragi, ja te jako volim, pouči me malu kako da se molim, da ti znadem uvijek hvala za sve reći. Kad se jutrom budim il' kad krenem leći. Očuvaj mi srce od svih misli ružnih, daj mi milost vidjet patnje gladnih, tužnih. Al', Isuse, najviše te molim: sačuvaj mi vjeru, da te uvijek volim!“

Vjeroučiteljica Anita dobila je ovo lijepo pismo baš negdje uoči Dana učitelja, 5. listopada, i silno ju je obradovalo. Baš joj je dalo „vjetar u leđa“ u obavljanju njezina vjeroučiteljskoga poziva. Stoga je, uz Petrino odobrenje, pismo poslala „Maku“, da i drugi dožive koliko je lijepo biti (vjero)učitelj. Da se uvjere u riječi slavnoga književnika Dostojevskoga kako „duša ozdravi kad je s djecom“!

Pismo napisala: Petra Lovrić, 2. r., OŠ Primorje Smokovljani

NA SATU VJER

Na satu vjeronauka razgovarali smo o važnosti molitve. Naravno da svi znamo kako je molitva važna. Kako pojedinačna, tako i obiteljska, ali što se ovaj Tomislav iz moga razreda folira, to se opisati ne može! Točno mi ide na živce, prava je ulizica. Najveća koju znam! Zbog njega uopće nisam htio sudjelovati u razgovoru, čak ni jednom nisam podignuo ruku. Spustio sam glavu želeći da sat vjeronauka što prije završi.

- Molite li krunicu? - pitala je vjeroučiteljica. Nije do kraja ni postavila pitanje kada je on počeo govoriti kako ju moli nekoliko puta na dan. Ne vjerujem da mu je vjeroučiteljica povjerovala jer ga je odmah zamolila:

- Onda ćeš nam ti, Tomice, sigurno bez problema nabrojiti sva otajstva! - rekla je.

Tada sam podignuo glavu s nestrpljenjem očekujući kako će se lažljivac izvući. Zamucao je, zacrvenio se k'o crvena paprika pa stao objašnjavati.

- Pa sad, joj... Sad sam se zbulio...

Crkavao sam od smijeha! Smijao sam se toliko glasno da je vjeroučiteljica sad upitala mene da ih nabrojim.

- Oprostite, vjeroučiteljice, ali ne bih znao - bio sam iskren. - Kod nas molitvu krunice predvodi baka, a da vam budem do kraja iskren, meni su puno draže kraće molitve!

Sada se cijeli razred smijao. Nije to meni smetalo, zapravo ja uvijek rado nasmijavam razred!

- On zna moliti samo onu molitvu prije jela - dobacio je Tomislav, dođuše tiho, ali opet dovoljno glasno da ga čujem.

Da se razumijemo, ja dobru šalu volim, ali ne volim zajedljivost i bezobrazluk, a Tomislav iz moga razreda upravo je takav, zajedljiv i bezobrazan. Zato nisam odolio, okrenuo sam se prema njemu i slagao:

- Ja nikad ne molim prije jela!

Moja laž zgranula je vjeroučiteljicu, a Lucija je u čudu stavila ruku preko usta.

- Je li to istina? - upitala me je vjeroučiteljica, a prije nego što sam uspio iskreno odgovoriti, opet se umiješao Tomislav.

- Ja, učiteljice, molim prije svakega jela!

Mrak mi je pao na oči.

- A zašto ti ne moliš? - ona je opet upitala mene, očito vjerujući u laž koju sam ranije izgovorio. Nije mi se dalo objašnjavati. Jednostavno sam ju pogledao pa sam mirno odgovorio.

- Zato što znam da moja mama dobro kuha.

Razred se sad grohotom nasmijao, nasmijala se čak i vjeroučiteljica, samo je Tomislav pokunjeno šutio. To me dodatno razveselilo.

- Naravno da molim - kasnije sam objasnio - a kada i koliko molim, to je moja osobna stvar!

Vjeroučiteljica se s tim složila.

